

MARTIN GOFFA

**PRIMÁRNÍ
DŮVĚRA**
prst na spoušti

MLADÁ FRONTA

Primární důvěra

prst na spoušti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Martin Goffa

Primární důvěra: prst na spoušti – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**PRIMÁRNÍ
DŮVĚRA**
prst na spoušti

MARTIN GOFFA

**PRIMÁRNÍ
DŮVĚRA
prst na spoušti**

MLADÁ FRONTA

© Martin Goffa, 2018

ISBN 978-80-204-3813-3 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5203-0 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5202-3 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5204-7 (Mobi)

Prolog

Bála se. Přitom ji nečekalo nic, co by za sebou neměla už dávno.

Dávno...

Táhlo jí tehdy na patnáct, ten kluk byl sotva o dva roky starší a stejně nezkušený jako ona sama. Bylo to dychtivé, nemotorné a krátké. Ale taky krásné, i když nejspíš jen proto, že do sebe byli bláznivě zamilovaní. Ve skutečnosti šlo jen o neohrabanou snahu udělat něco dospělého.

Během následujících čtyř let měla partnerů několik, s některými zažila sex příjemný, s jinými nebyl důvod ho opakovat. Kromě peněz, pochopitelně. Hlavně několik posledních měsíců na tom nebyla bůhví jak dobře, vlastně od chvíle, kdy odešla od tety a strejdy. Neměla se u nich zle, jenže čím dál častěji viděla ty jejich pohledy... Třeták se jí nepovedl a propadla, což znamenalo, že jim zůstane na krku další rok, než půjde někam do práce. O prázdninách zkusila aspoň brigádu v jedné místní firmě, ale vzdala ji po pěti dnech. S nikým si tam nerozuměla, byly to jen samé příkazy a omezení, nic pro sedmnáctiletou holku. Poprvé se tehdy s tetou a strejdou pořádně pohádala a od té doby už se tam necítila jako dřív.

Byli máma s tátou taky takoví? Zbytečná otázka, která stejně už navždycky zůstane bez odpovědi.

V září znovu nastoupila do školy, ale vydržela tam sotva měsíc. Přesněji řečeno to měsíc vydržela doma, dál už to

vážně nešlo. Začátkem října se sebrala a zmizela do blízkého Liberce. Jenže tam cítila stejnou zatuchlinu jako v jejich vesnici, a navíc nebylo to město dost velké na to, aby se v něm člověk jen tak ztratil. Teta se strejdou ji samozřejmě nechali hledat. Netrvalo ani tři dny a policajti jim ji přivezli až k vratům. Tehdy sklopila uši, nechala si vynadat, ale kdesi uvnitř byla už pevně rozhodnutá.

Za necelé dva týdny utekla znovu, tentokrát rovnou do Prahy. Těch pět měsíců, než jí bude osmnáct, nějak přežije. A pak, jako úředně dospělá, si konečně bude moct žít po svém.

No a teď, teď už je konec července. Nedávno ji dokonce nějaká hlídka kontrolovala, řekli jí, že je hledaná, ovšem sami pak jen pokrčili rameny. Od března byla zletilá, takže záleželo jen na ní, jestli chce dát svým příbuzným vědět, že je v pořádku. Nechala to být.

Občas se jí zastesklo, to zase jo. Moc přátel si v Praze nenašla. Za těch devět měsíců bydlela zatím na šesti místech a pokaždé, když jí došly peníze, to šlo naštěstí spláchnout nějakou tou protislužbou. Špatné svědomí ale neměla. Někdo má talent na jazyky, někdo hezká prsa a každý prostě jen využívá toho, co dostal do vínku.

Ale stejně, žije tak akorát. Občas pracuje jako servírka v jednom pajzlu na periferii, jindy se jen tak fláká a sní. S penězma je ale na štíru pořád. Měsíc žila dokonce v nějakém squatu a posledních pár týdnů bydlí v třípokojáku, který funguje spíš jako průchodák.

A teď je tady. V podkrovním bytě, s chlapíkem, který jí zaplatil už předem. A ještě zaplatí, až bude po všem. Na jednu stranu to bylo fajn, s těmi penězi nějakou dobu vyjde, ale...

Bojí se. Řekl jí, ať počítá s tím, že to bude bolet.

Těch pár minut to snad vydrží, není přece z cukru. Už jednou se jí stalo, že ji při tom chlap zfackoval, a zvládla

to. Tehdy navíc nic takového nečekala, bylo to spontánní a těžko se mohla bránit, zatímco teď...

Tenhle ji upozornil předem. A to se počítá.

Stála v maličké koupelně, kde nebyla ani vana, jen sprchový kout. Chybělo dokonce okno, větrání zajišťovala mřížka ventilace nahoře pod sešikmeným stropem. Koukala na sebe do zrcadla a nebyla spokojená s tím, co vidí. Přála by si mít menší zadek a štíhlejší stehna, obličej měla navíc plný pih, které jí pokrývaly i ramena a výstřih.

Na sobě měla jen černé kalhotky s bílým nápisem a červenou podprsenku. Tak ráda by si je sundala a vysprchovala se, jenže... Ten muž jí řekl, že ji chce právě takovou, jaká zrovna je. Zpocenou, neumytou.

Přitom to byl docela sympaťák, který nevypadal na to, že by si potřeboval ženskou kupovat. Ale kdo ví, když má tyhle zvláštní choutky...

Zajela si dlaní do podpaždí, pak si k ní přičichla a zašilhalo ke sprše. Cítila se špinavá jako už dlouho ne. Nakonec si jen prsty několikrát prohrábla vlasy, tmavě hnědé kudrny, které byly vždycky tak nepoddajné. Už když jí bylo sedm, měla je do půli zad a jejich rozčesávání pokaždé nepříjemně tahalo. No jo, poslední nejasná vzpomínka na mámu.

Obrátila se ke dveřím a zhluboka se nadechla. Snad to nepotrvá dlouho. Hned pak si konečně dá sprchu a bude z ní zase nový člověk.

Otevřela, ale dál zůstala stát v koupelně. Zírala k posteli, vedle které na ni už čekal ten muž. Na sobě měl bílý overal s kapucí a na tváři roušku, takže mu byly vidět jen oči. Ty oči se ale usmívaly a dodávaly jí odvalu.

Počítej s tím, že to bude bolet, řekl jí už předtím. Tahle věc, do které je navlečený, je zřejmě součástí nějaké hry.

V duchu pokrčila rameny. Jen ať je to všechno co nejdřív za mnou.

1.

Dlouhou chodbou se spoustou dveří procházel ramenatý padesátník v manšestrácích a proužkované košili, která mu v posledních týdnech začínala být těsná přes pupek. Cítil napnutou látku a ten pocit mu dokázal už dopředu zkazit celý den. Jenže ať už si oblékl ze svého šatníku cokoli, bylo to stejné. Přibral skoro osm kilo a celá ta masa se mu usadila na břicho, takže teď vypadal přesně jako ti strejcové, kterým se vždycky vysmíval.

A za tohle všechno může běhání, kterým se dřív udržoval v kondici. Před dvěma měsíci na rozblácené lesní cestě uklouzl, upadl a přitom si přisedl nohu tak šikovně, že to odnesly vazы v kolenu. Měsíc seděl doma na zadku a kynul. V jeho věku to jde bohužel víc než snadno. Teď už sice chodí znovu do práce, ale na nějaké prudší pohyby musí zatím zapomenout. Ještě pěknou chvíli potrvá, než se zase rozběhne.

Pro nové košile si ale do obchodu nepůjde, měl by pocit, že rezignoval a prohrál. Raději se omezí v jídle a hned, jak to bude možné, zase nazuje své adidasky. Už teď se na to těšil jako feťák na dávku. Každý den desetikilometrový okruh, v neděli volno, ovšem v sobotu dvojnásobek. Vlastně byl i přes svůj věk v daleko lepší kondici než většina jeho mladších kolegů.

Zastavil se u jedněch dveří uprostřed chodby a vzal za kliku. Bylo ale zamčeno, jak předpokládal. Dan vždycky

chodil až se začátkem pracovní doby, málokdy se objevil dřív. Tedy pokud se nerozjížděla nějaká akce, to se samozřejmě na minuty nehrálo. Ovšem v posledních dnech byl klid, aspoň pro jejich kancelář.

Muž zasunul klíč do zámku a mimoděk koukl na jmenovku na dveřích. Pplk. Mgr. Jindřich Válek. Stále si na tu hodnost nemohl zvyknout, ke GIBS se dal teprve před necelým rokem a ještě donedávna se stávalo, že se do protokolu podepsal jako poručík, kterým byl roky na kriminálce. Dvacet let honil lumpy v ulicích města, teď se je snaží najít mezi bývalými kolegy.

Generální inspekce bezpečnostních sborů neboli giboni, jak jim každý říká. I on tenhle výraz dřív používal, aniž by tušil, že k nim bude jednou patřit. Vlastně si to neuměl nikdy ani představit. Giboni byli v očích policajtů chamrad' hodná opovržení. Ti, kteří se s vidinou lepších peněz nechali dobrovolně vyobcovat. Z GIBS totiž už neexistovala cesta zpátky ke sboru, člověku, který přeběhl nejdřív tam a pak zase zpátky, už by nikdy nikdo nevěřil.

Vyslovte před jakýmkoli poldou slovo GIBS a odplivne si. Gibony pohrdá a současně se jich bojí. Neexistuje totiž policajt, který by byl dokonale čistý. Někteří zákony nebo pravomoci překračují, aby si přilepšili, jiní prostě proto, že se někdy při své práci dostanou do situace, v níž musí volit menší zlo. Jenže tohle giboni nerozlišují.

Co poldu přinutí dát se k inspekci? Pohnutky bývají různé. Spousta z nich nezapadla do party, proto se sebrali a přeběhli někam, kde se budou cítit důležití. Jiní přešli, aby mohli bývalým kolegům zatápět, protože tahle práce je často jeden velký podraz. No a někteří prostě jen chtějí chytat za límec policajty, kteří dělají špinavosti. Jindřich Válek patřil do té poslední skupiny. Jasně, že měl na některé lidi pífkou, člověk se za dvacet let služby dostane do spousty

různých třenic, ale on nikdy nebyl ten typ, který se mstí jen proto, že může. Tohle pro něj nebyla motivace.

Rozhodl se až ve chvíli, kdy mu pod rukama vybuchl případ jen proto, že některý z kolegů vynesl informace protistraně. Nic neobvyklého, ale tentokrát už ho to dožralo. Úspěšně prošel výběrovým řízením a z detektiva se stal člověkem, který detektivy loví. Pochopitelně nejen je, ale taky uniformy, kterým ulítla ruka a někoho zfackovaly, úplatné dopraváky, anebo bachaře příliš vstřícné k některým svým klientům. První měsíc nebo dva se cítil nepatřičně. Vnímal pohledy bývalých kolegů a ty ho pálily do zad. Ale zvykl si. Zvyknout se prý dá i na šibenici.

Odemkl a vešel dovnitř. Nevěděl, jak si to vysvětlit, ale vůně, již ucítil, byla jiná než ta, na kterou byl po léta zvyklý. Marně pátral po zatuchlosti tak typické pro každou policejní kancelář. Tady vnímal jen odér čisticích prostředků a leštěnků.

Klíče hodil na stůl a postavil na kafe. Z tašky vylovil celozrnný chleba s dietní pomazánkou a při pročítání svodek pomalu snídal. Začínal takhle každý den už dvacet let a některých zvyků se člověk nezbaví ani s novou jmenovkou na nových dveřích.

O deset minut později se právě ty dveře otevřely a objevil se jeho parťák Dan Micka. Útlý zrzek, o něco mladší a o chlup míň zkušený. K inspekci sice nastoupil už před třemi lety, ale v součtu neměl odslouženo zdaleka tolik jako Válek. I přesto si navzájem sedli, což oba přijali s ulehčením. Ani jeden z nich totiž nechtěl pracovat se snaživým poldobijcem, kterému půjde jen o zářezy na pažbě, ber kde ber.

„Čau Harry, jak to jde?“

Jindřich neboli Harry se ušklíbl. „Kila nahoru, zbytek dolů.“

„To teda není nic moc,“ odvětil Micka, ale tím jejich konverzace prozatím skončila. Příští půlhodinu věnovali rutinně, tedy svodkám a novinkám ve služební poště, na které museli každé ráno kouknout, aby se dostali do obrazu.

Když zazvonil Válkovi na stole telefon, neochotně se po něm natáhl.

„Pojďte ke mně,“ ozvalo se ve sluchátku.

Válek se podíval na parťáka. „Touží po nás šéf.“

Za několik okamžiků už otevírali kancelář svého vedoucího, plukovníka Kadlece. Šlo o téměř bezvlasého štíhlého muže s vodnatýma očima, které dodávaly jeho tváři podivně ublížený výraz. Což byly ovšem ty nejúčinnější mimikry, protože Kadlece provázela pověst ostrého a nekompromisního chlapa.

Ten teď zvedl zrak od monitoru počítače a tím svým rybím pohledem koukl na Válka s Mickou.

„Vezměte si auto a vyrazte do Krče. Ve špitále se na gynekologii ptejte po doktoru Koutném.“

Pak se na okamžik odmlčel, jako by přemýšlel, jestli ještě pokračovat.

„Co se stalo?“ zeptal se Válek.

„Mají tam nějakou zrychtovanou holku.“

„Zrychtovanou?“

„Znásilněnou. Našli ji prý někde na chodníku, lidi jí zavolali záchranku a v nemocnici zjistili, že s ní někdo nezacházel zrovna v rukavičkách.“

Micka se zamračil. „No a co my s tím?“

Kadlecův pohled vypadal jako jezírko, ve kterém by se člověk skoro utopil.

„Když jí tam řekli, že to musí ohlásit, tak se rozbrečela. Je to prý zbytečné, nikdo nic nevyšetří.“

Teď už se zamračil i Válek. „Chceš říct, že...“

„Jo. Prý jí to udělal nějaký policajt.“

2.

Pondělní ráno jsem v naší kanceláři listoval tlustým spisem, a když jsem konečně narazil na hledaný dokument, hodil jsem ho Tonymu pod nos.

„Sedíš si dnes na vedení?“

„Tak sorry,“ zavrčel, „přehlédl jsem to.“

Nadechl jsem se k nějaké uštěpačné poznámce, ale pak jsem jen mávl rukou. Spis měl skoro tři stovky stran, a kdybych byl ještě jednou nohou na dovolené jako teď Tony, taky bych ten papír možná napoprvé nenašel.

„Tak mi aspoň řekni, co si o tom myslíš.“

Můj parťák přejížděl očima text a hryzal si u toho spodní ret. Neklamná známka usilovného dumání. Četl výpověď svědka, který se snažil popsat pachatele vloupání do bytu v jejich domě.

Když došel až na konec, jen potřásl hlavou. „Ten dědek říkal, co si myslel, že chceš slyšet.“

Přikývl jsem: „Jo. Přesně tenhle dojem mám taky.“

„Jako by u každé tvé otázky poznal, na co zrovna myslíš.“

Nejhorší svědci nejsou takoví, kteří mlčí, ale ti, co se snaží zavděčit a namísto pomoci vám akorát tak připraví hodiny a hodiny zbytečné práce.

Tony si protáhl záda a zívá. „Jak ses tu vůbec měl?“

„Možná líp než ty na dovolené.“

„To snad i jo,“ zamumlal.

Celý minulý týden jsem byl na všechnu práci sám, Tony si odjel užívat zaslouženého volna do lázní i se svou aktuální slečnou. Přesněji řečeno s naší kolegyní Katrin, se kterou to nejdřív chvíli táhli, pak se pár měsíců téměř nezdravili, načež se na jednom večírku dali zase dohromady a teď...

„Mám dojem, že jsem ji tady zahlídl už v pátek,“ poznamenal jsem opatrně.

„Jo. Ve středu jsme se nějak kousli, tak se sebrala a zmizela. Vlakem z Jeseníku.“

Jestli s ním Katrin nevydržela ani do neděle a raději se i s taškama táhla vlakem, nejspíš si tam příliš idylky neužili. Měl jsem ale dost rozumu na to, abych z Tonyho netahal podrobnosti. Namísto toho jsem mu v několika větách shrnul, čím jsem se na rozdíl od nich předešlé dny zabýval já. Popravdě ale nešlo o nic vzrušujícího, na stole mi přistály jen dvě banální vloupačky. Převážnou část týdne jsem tak věnoval bobtnajícímu spisu, z něhož jsme teď znovu louskali výpověď hlavního svědka. Ale ani tenhle případ nebyl žádný velký adrenalin, vlastně jsem se už těšil na chvíli, kdy všechny tyhle papíry posuneme o patro výš a začneme dělat na něčem záživnějším.

Tony zamyšleně civěl do zdi a mně to nedalo. „Takže jsi zbytek dovolený strávil jako slaměný vdovec utržený ze řetězu?“

„V Jeseníku? Byl jsi tam někdy? Zbytek týdne jsem nevytáhl paty z bublinek.“

„Ze šampaňského?“

„Z vířivky.“

Začínal jsem chápat jeho dnešní otupělost. Já bych po čtyřech dnech v bublající horké vodě asi ani nevstal z postele.

„Takže jsi přijel až včera?“

Něco zamumlal a zvedl se ze židle.

„Vyrážíme znovu za tím dědkem?“

Bylo jasné, že s horlivým svědkem z našeho spisu si musíme některé věci vyjasnit dřív, než vykročíme do slepé uličky s miliardou odboček.

„Nic jinýho nám asi nezbývá,“ přikývl jsem.

Čekal nás další z nudných a otravných dnů, kdy se potíte v rozpáleném autě, krokem se sunete v kolonách, vedete nezáživné hovory s nezajímavými lidmi a celou tu dobu se těšíte na večer, kdy si v příjemném chládku otevřete pivo nebo do sklenice uděláte vinný střík.

Čekal nás den, po jakých se mi mělo v příštích týdnech a měsících stýskat. Ale to jsem ve chvíli, kdy jsme opouštěli naši zanedbanou kancelář, ještě netušil a tušit ani nemohl.

Bylo deset dopoledne, pondělí 30. července a svět se i se svými jistotami začal neznatelně, ale o to povážlivěji naklánět.

A nic už pak nebylo jako dřív.

3.

Micka si upravil zpětné zrcátko a pomalu vyjel z parkoviště. Měli před sebou cestu z Veleslavína do Krče, což může být záležitost dvaceti minut stejně jako hodiny, podle situace na silnici. Jestli přitom existuje doba, kdy raději nevyjíždět z garáže, je to právě pondělní dopoledne.

Válek si posunul sedadlo co nejvíc dozadu a natáhl si nohy. Od úrazu z něj byl spolujezdec, mačkat pedály mu na jeho zraněné a zatuhlé vazy nedělalo dobře. Teď si opřel hlavu a zavřel oči. Horko ho v autě vždycky uspávalo a dnes to nebude jiné. V rádiu předpovídali třicítky, klimatizace tedy pojede na plný výkon, ovšem slunce mu bude do tváře pálit tak jako tak.

O dívce, za kterou právě jeli, vůbec nepřemýšlel. Už dávno si odvykl takhle dopředu spekulovat a vytvářet domněnky, protože zbytečnější práci aby člověk pohledal. Za léta služby se naučil stavět na faktech, takže teprve až si se slečnou popovídají, přijde čas na nějaké závěry. Od Kadlece se toho moc nedozvěděli, zřejmě ani on sám nebyl v obraze natolik, aby jim mohl říct něco bližšího.

Na jedné z křižovatek Micka lehce zaváhal, ale pak vyrazil směrem k periferii. Namísto přes Smíchov se rozhodl vzít to po městském okruhu, což znamená jednou tolik kilometrů, ovšem zrovna dnes nejspíš i značnou úsporu času. Centrum bude jistě ucpané, jsou sice prázdniny, ovšem všudypřítomné uzavírky udělaly z města jednu velkou adrenalinovou hru.

Branou nemocnice projeli chvíli před desátou a za okamžik zaparkovali před gynekologicko-porodnickým oddělením. Vysoukali se z auta a Válek si ze zadního sedadla vzal desky s poznámkami.

„Jak se má jmenovat ten doktor?“ zeptal se Micka, když vcházeli prosklenými automatickými dveřmi do budovy.

„Koutný.“

„A ta holka?“

Válek pokrčil rameny. Tohle zatím nevěděli.

Na recepci se prokázali svými odznaky s letícím a vševídicím ostrůvkem a nechali si zavolat doktora Koutného. Žena za pultíkem zvedla telefon a obratem jim oznámila, že pan primář se za okamžik dostaví.

Muž v bílém plášti přišel během minuty, Micka si ani nestihl odpočítat drobné do automatu na kafe. Oba detektivové si s ním potřásli rukama a hned poté ho následovali do jeho kanceláře. Cestou minuli několik žen, ale žádná z nich nevypadala na to, že přijeli zrovna kvůli ní. Většina z nich měla dlaň položenou na vzdouvajícím se bříše a ten zbytek zase věkově přesahoval Kadlecem vyslovený termín holka.

Zastavili se u dveří na konci chodby, lékař z kapsy vyndal klíče a uvedl je do kanceláře s podlouhlým stolem a několika židlemi. Když se posadili, rozpačitě se podrbal na zbytku vlasů na temeni.

„Doufám, pánové, že jsem nešlápl nějak vedle, když jsem zavolal přímo vás...“

Odmíchl se. Snad čekal na ujištění, že skutečně udělal, co měl.

„Rozhodně jste tím nic nepokazil,“ řekl Válek, „spíš naopak. Než něco zanedbat... Však víte. I kdyby ta věc nakonec nepatřila nám, vždycky ji můžeme šoupnout o patro níž, k policii.“

Zarazil se. Právě pronesl slova, kterými ho pracovníci inspekce vždycky tak vytáčeli. O patro níž. To vážně stačil pouhý rok k tomu, aby zblblnul?

„Co přesně se stalo?“ zeptal se Micka a vysvobodil tak svého parťáka z krátkého, ale o to intenzivnějšího sebezpytu.

Primář otevřel šuplík psacího stolu a vyndal z něj tiskopis, k němuž byl přišpendlen občanský průkaz.

„Alice Satoranská, narozená 21. března 2000. Dnes v 7.15 pro ni vyjela záchranka do ulice Nuselská, zkolabovala tam na chodníku.“

Přisunul tiskopis před Válka, kterého z dvojice inspektorů z jakéhosi neznámého důvodu vyhodnotil jako důležitějšího. Ten se nejdřív podíval na přiložený doklad. Z fotografie se na něj usmívala tmavovláska s kupou nezkroutných kadeří. Její tvář byla dokonale souměrná, a právě proto na první pohled nevýrazná. Oko pozorovatele se na ní nemělo čeho zachytit. Snad jen výrazných pih, kterými měla dívka pocukrovaný nos. Válék si ihned uvědomil, že nikoho takového na chodbě skutečně nepotkali. Podal průkaz Mickovi a pohled zabodl do vyplněného tiskopisu. Ovšem dokument plný zkratk a latinských termínů mu stejně nic neřekl. Obrátil se tedy k lékaři.

„Zkusíte mi tu diagnózu nějak srozumitelně vysvětlit?“

Doktor vytvořil z konečků prstů jakousi střechu, snad to bylo podvědomé gesto, když se chystal přednášet.

„Zjednodušeně řečeno, u té dívky došlo k poranění distální pochvy, včetně krvácení z trhlin ve vaginální stěně. Evidentně v důsledku násilného pohlavního styku, který nám sama potvrdila. Na těle má zhmožděnin, zápěstí otláčená od kovových pout.“

„Nějaká vnitřní zranění?“

„Nic velkého, ale ubezpečuji vás, že ani tohle není zrovna banalita.“

Válek zvedl ruce v obranném gestu: „Nic takového jsem naznačit nechtěl, pane doktore!“

„V pořádku,“ odvětil lékař, „já zase nenaznačuji, že jste chtěl něco naznačit.“

„Kde je ta holka teď?“ vložil se do vodopádu vzájemných omluv Micka.

„Na jednom z pokojů. Chtěla odejít, ale přesvědčil jsem ji, aby na vás počkala.“

„Můžete ji přivést sem?“

Muž v plášti pochopil. Křesla a stolek v rohu jeho kanceláře jsou pro choulostivý rozhovor přece jen vhodnější. Divné, že neposlali nějakou ženskou, napadlo ho, ale pak jen v duchu pokrčil rameny. Kdyby se na to ovšem detektivů zeptal, dozvěděl by se, že ze čtyř žen na jejich oddělení je momentálně jedna na mateřské dovolené, druhá v pracovní neschopnosti, třetí u soudu a ta poslední na školení kdesi na druhém konci republiky. Podtrženo a sečteno byli Válek s Mickou pravděpodobně to nejlepší, co zrovna mohl dostat.

Lékař se zvedl a odešel pro pacientku. Oba inspektoři mlčeli, zatím nebylo co říkat. To, že se nějaké slečně skutečně udála takhle ošklivá věc, ještě neznamená, že to bude práce právě pro ně. Až se dozvedí víc, pak bude o čem mluvit.

Uběhla sotva minuta, dveře se znovu otevřely a primář Koutný se vrátil v doprovodu drobné tmavovlásky, kterou už znali z fotografie na průkazu. I laickým okem poznali, že ta dívka není zrovna v dobrém stavu. Byla pobledlá, její zarudlé oči vyplašeně těkaly a pohybovala se opatrnými, drobnými kroky. Na sobě měla neforemnou erární noční košili a modrý župan, v pase stáhnutý šňůrkou z obvazu.

Zůstala stát se sklopenou hlavou a v dlaních žmoulala papírový kapesník.

Válek s Mickou vstali a nasměřovali dívku do jednoho z křesel hned za dveřmi. Pak se jí představili a přisedli si

k ní. Lékař si rozpačitě odkašlal a s otázkou v očích se podíval na Válka. Ten lehce potřásl hlavou a beze slova ho tak požádal, aby je s dívkou nechal o samotě.

Když muž v plášti odešel, oslovil Micka brunetu: „Jak vám můžeme říkat? Alice?“

Pomalou přikývla, jen takovým jemným nakloněním hlavy.

„Doslechli jsme se, že vám ublížil nějaký policista, a vy máte proto strach, že se to nevyšetří,“ pokračoval detektiv. „Je to pravda?“

Několik vteřin se ani nepohnula, ale pak zase jen opatrně přikývla.

„Víte, Alice, my se na vyšetřování policajtů specializujeme. Vlastně neděláme nic jiného. A proto jsme v tom dobří. Řekněte nám, co se stalo, a já vám zaručuju, že to tomu sviňákovi neprojde.“

Jestliže čekali další souhlasný posunek, pak tentokrát nepřišel. Dívka si jen nervózně olízla rty a pohled zabodla do desky stolu.

„Rozuměla jste, co jsem vám řekl?“ zeptal se Micka, když už mu její mlčení připadalo až příliš dlouhé.

„Ano.“

To bylo poprvé, co promluvila. Její hlas byl tichý a podivně chraptivý.

„Povíte nám teda, co se stalo?“

Ještě několik dalších vteřin mlčela a sežmoulaným kapsníkem si utírala nos. Nakonec ale k inspektorům zvedla zrak a přikývla.

Okamžitě po sobě střelili pohledem. Věděli, že pro začátek mají vyhráno.

4.

Pekli jsme se v rozpáleném autě. Na rádiu šla naladit jen jediná stanice a ta hrála celou dobu nějakou otravnou taneční hudbu bez nápadu a melodie. Co chvíli jsme uvízli v koloně, kterých bylo nepřekvapivě plné město.

Levou ruku jsem měl spuštěnou z okýnka, pravačkou jsem držel volant. Nemluvili jsme, nějak nebylo o čem. Za jiných okolností bych z Tonyho tahal zážitky z dovolené, ovšem vzhledem k tomu, jak mu to s Katrin dopadlo, jsem ho nechal raději na pokoji. Bylo zjevné, že nemá na nějaké povídání náladu. Tony si přitom obvykle z konců svých krátkých lásek nic moc nedělal, většinou se našla náhradnice dřív, než z jeho bytu stačil vyvanout parfém předchozí slečny. Měl jsem za to, že s Katrin to bude stejné, ale zřejmě jsem se tentokrát mýlil.

Celou dobu koukal upřeně před sebe, ale připadalo mi, že tam stejně nic nevidí. Promluvil až ve chvíli, když už jsem myslel, že se rozhodl promlčet den.

„Měl jsem to udělat,“ zamumlal.

„Cože?“ Nějak mi nedocházelo, o čem to mluví.

„Říkal jsi, ať se seberu a vypadnu někam do světa. Měl jsem to udělat.“

Na žádnou takovou radu jsem si nevzpomínal, ale vyložit jsem to nemohl. Občas mě totiž popadne oprávněný pocit, že jsem se v mládí namísto poznávání světa jen trestuhodně válel doma.

„Kdy jsem ti to říkal?“

„Někdy na jaře.“

Od volantu jsem na něj kouknul. Katrin ho evidentně semlela ještě víc, než jsem si myslel. Nevěděl jsem, co odpovédět, tak jsem to ani nezkoušel. Chce to čas. Za pár dnů se sebere a všechno pojede v zaběhnutých kolejích. Anebo se sbalí a skutečně zmizí někam do světa, možné je všechno. Tahle možnost by se mi ale líbila o něco míň, i když jsem ji Tonymu možná vážně nadhodil já. Dělalí jsme spolu už čtyři roky, což je při typu naší práce skoro víc než regulární manželství. Popravdě jsem si neuměl představit, že bych se v kanceláři najednou ocitl sám. Anebo hůř, že si Tonyho stůl zabydlí někdo jiný a já si na něj budu muset kdoví jak dlouho zvykat.

„Co máš v plánu na víkend?“ zeptal jsem se po chvíli.

Pokrčil rameny. „Nevím. To je ještě daleko.“

Pokračovali jsme v mlčení další půlhodinu, dokud jsme nedorazili k jednomu z činžáků ve staré libeňské zástavbě, na půli cesty mezi Palmovkou a nemocnicí Na Bulovce. Čekal nás tam rozhovor s naším přespříliš horlivým svědkem a návštěva několika sousedů vykradeného bytu. Ti nám ovšem nic kloudného neřekli ani minule, těžko tedy předpokládat, že by se tak najednou rozpomněli.

Zaparkovali jsme, a když jsme odcházeli od vozu, blížila se k nám asi dvacetiletá zrzka v minisukni, před kterou cupitala čivava na tenoučkém vořítku.

Zvíře se u mě zastavilo a kouklo nahoru. Zrzka zpomalila a já se na ni usmál.

„To je ale krásný pejsek, můžu si vás pohladit?“

„Jasně,“ přikývla.

„Ne!“ opravila se hned, jak jí došlo, nač jsem se vlastně zeptal.

„Tak na shledanou,“ pokrčil jsem rameny.

Vtípek, který jsme dělali každou chvíli. Mrkl jsem na Tonyho, ale ten mě tentokrát snad ani nevnímal. Dívka raději co nejrychleji zmizela a my šli po své práci.

Z rozhovorů, které jsme ten den vedli, si ale nepamatuju ani písmeno. Všechno přebily události, které se seběhly později. Dokonce nevím ani to, jak dopadl spis, kvůli němuž jsme tehdy do Libně vyjeli. Zřejmě jsem ho nějak ukončil a odeslal dál, možná jiné instituci, možná hluboko do archivu. Nepamatuju si skutečně nic.

Jedinou věcí, která mi bůhví proč utkvěla v paměti, je píseň I Follow Rivers od belgických Triggerfinger. Ten song vyplnil naše mlčení, když se mi cestou zpátky konečně povedlo na rádiu naladit nějakou jinou stanici. Slyšel jsem ho po hodně dlouhé době a sám sebe jsem káral za to, jak jsem na takovou melancholickou krásu mohl zapomenout. Od toho odpoledne mám však tu melodii už navždycky v sobě a nikdy se jí nezbavím. I kdyby se mi z hlavy vykouřily všechny písničky světa, tahle jediná mi tam zůstane.

Triggerfinger, prst na spoušti.

Jak výstižné.

5.

Sežmoulaným kapesníkem si utřela nos a pak ho schovala do kapsy županu. Vzápětí začala tahat za otřepený konec rukávu, zřejmě potřebovala nějak zaměstnat prázdné prsty.

„Stopovala jsem a on mi zastavil,“ pronesla tiše.

„Včera večer?“ zeptal se Válek.

Přikývla. „Jo. Nejdřív jsme se jen tak bavili, připadal mi... sympatický.“

Odmlčela se a oba inspektoři mlčeli s ní. Nemělo cenu zahltit ji otázkami, na ty bude dost času později. Teď je důležité, aby se s tou dívkou naladili na stejnou vlnu. Musí v nich vidět spojení a ne otravné štouraly nebo moralisty.

„Pozval mě domů,“ řekla, „prý na skleničku. Tak jsem šla, celou dobu předtím se choval slušně, nemohla jsem vědět, že...“

„Kolik bylo hodin?“ neudržel se Micka. Převládla jeho detektivní potřeba mít děj zasazený do časového rámce, aby se aspoň pro začátek měl čeho chytit.

Dívka pokrčila rameny. „Nevím to přesně. Možná něco kolem půlnoci.“

Válek nakrčil obočí a Micka pochopil. Pojdme na ni pomaleji. Poslouchali, co řekne dál, ale mlčela. Jako by čekala na jejich další otázku.

„Povídejte,“ vyzval dívku Válek. „Prostě nám všechno řekněte vlastními slovy. Když bude potřeba, doptáme se.“

„No prostě...“ Hlas měla tichý, unavený a nejistý. „Měli jsme spolu sex, jenže... Nejdřív jsem to chtěla taky, ale pak už ne. Přestalo se mi to líbit, byl... byl hrubý. Prosila jsem ho, ať mě nechá, ať přestane, že to bolí...“

Hlas se jí zlomil a oči měla najednou plné slz. Vyndala z kapsy zmuchlaný kapesník, ale Válek odněkud vykouzlil celý nový balíček a ten jí podal. Vděčně se po něm natáhla.

Chvilí pak čekali, než bude dívka schopná pokračovat.

„Trvalo to hrozně dlouho, tekla mi krev, bála jsem se...“
Znovu odmlka, tentokrát ještě delší než ta předchozí.

„Jak jste se odtamtud dostala? Nechal vás odejít?“

„Šel do sprchy a já utekla. Zahlídla jsem, kam dává klíče, do takový dózy v předsíni.“

„To jste měla teda štěstí,“ podotkl Válek a myslel to skutečně tak, jak to řekl.

„Bála jsem se, že mi ublíží ještě víc,“ dodala dívka, jako by se jim snad ze svého útěku musela zodpovídat. „Jenže...“
Zaváhala.

„Co?“

„Bojím se, že už o mně všechno ví. Spěchala jsem, vysypala se mi kabelka a teď nemůžu najít jeden průkaz, nejspíš tam někde zůstal ležet.“

Inspektoři se na sebe podívali, ale i pokud si něco konkrétního mysleli, nedali to na sobě znát. Pak si Válek odkašlal.

„Pan primář nám řekl, že jste to... ehm... tu věc, která se vám stala, ani nechtěla hlásit, protože je ten muž policista. Je to pravda?“

Zdráhavě přikývla a sklopila oči. Připadalo jí, že tak obviňuje i je.

„Jak víte, že to byl policajt? On se tím pochlubil? Viděla jste ho v uniformě?“

„Oblečený byl normálně a neříkal mi nic, ale... Když jsme jeli jeho autem, zastavila nás hlídka. Asi kvůli rychlosti

nebo něčemu. On jim ukázal nějaký průkaz, hned si začali tykat a pustili nás bez kontroly. Tak myslím, že...“

Co myslí, to už ani nemusela dodávat. Inspektoři si to mysleli taky. Jo, tohle bude vážně nejspíš pro ně. I kdyby nešlo přímo o poldu, ale třeba jen o bachaře, tak jako tak patří do jejich ranku.

„Řekl vám jméno? Třeba jen křestní?“

„Křestní jo,“ přikývla a pak jim ho nadiktovala.

Válek si její slova poznamenal, ovšem zároveň věděl, že nemusejí nic znamenat. Každý má tolik jmen, kolik si jich sám dá. Pak si dívku opatrně změřil pohledem. Seděla jako hromádka neštěstí, hlavu vtaženou mezi ramena, shrbená, navlečená v nepadnoucím županu. Oči červené od slz.

„Ten jeho byt, kde se to mělo stát, byste našla?“

Opět přikývla. „Jo. Teda myslím. Byl kousek odtamtud, co mě nabrala sanitka. Ale asi bych tam trefila.“

Inspektoři poposedli. Tohle bylo něco daleko konkrétnějšího než jméno vylovené odněkud ze vzduchu. Konečně informace, od které je možné se odpíchnout.

„Toho člověka poznáte, že ano?“ zeptal se opatrně Micka. Zvedla k němu vyplašené oči.

„Jen klid! Nikdo neříká, že se mu hned teď musíte postavit tváří v tvář. Jde jen o to, jestli jste schopná ho nějak popsat, případně jestli ho poznáte mezi dalšími lidmi.“

„Jo, poznám,“ zašeptala. „Na toho nezapomenu nikdy.“

Válek se podrbal na hlavě a pak na svého kolegu kývl. Takhle jim to stačilo, aspoň pro začátek. Teď tu holku musí vzít k nim a tam s ní všechno sepsat. Do těch nejmenších detailů. Teprve až budou její vzpomínky na papíře, můžou následovat další kroky. Hledání bytu, zajišťování důkazů, všechno jeden krůček za druhým. Jakýmkoli jiným postupem by si jen vyrazili karty z ruky.

„Omluvte mě,“ zamumlal Válek, nechal ty dva v křeslech a odešel na chodbu. Tam vyndal z kapsy telefon.

„Kadlec, slyším,“ ozval se za okamžik hlas jejich šéfa.

„Jsme s Danem v Thomayerce kvůli té znásilněné holce,“ řekl Válek.

„No a jak to vypadá?“

„Bereme ji s sebou. Podle všeho je to fakt naše věc.“

„Fajn,“ odvětil Kadlec. „Hlavně na nic důležitého nezapomeňte.“

„Bez obav.“

Jako na zavolanou se z jedněch dveří vyloupl primář Koutný a s nějakými lejstry v ruce kráčel Válkovi vstříc.

„Vyšetřili jste té Satoranské krev, pane doktore?“ zeptal se ho inspektor. „Myslím kvůli alkoholu nebo jiným látkám.“

„Pokud vím, tak ne,“ odušil lékař. „Ale jestli to potřebujete, není nic snazšího.“

„Buďte tak laskav. Musíme vědět, jestli je čistá. A pokud ne, kolik toho má v krvi. Nebo měla.“

„Rozumím. No a dál? Máte v plánu ji odvézt?“

„Ano,“ přikývl inspektor. „Ty věci, které říká, vypadají reálně. Takže ještě jednou díky za to, že jste nás zavolal. Může pryč, že ano?“

„Pokud se bude šetřit, nevidím v tom problém,“ přikývl lékař. „Ostatně, ona chtěla odejít už předtím. Násilím tady nikoho držet nemůžeme.“

Oba muži se společně vrátili do kanceláře, kam poté primář zavolal sestru, aby Alici Satoranské odebrala krev. Dívka proceduru absolvovala naprosto nezúčastněně, podle všeho ji daleko víc trápila blížící se cesta k výslechu. Ale přijala tu situaci mlčky, jako úkon, který je nezbytný a jemuž se stejně nevyhne.

Odešla se převléct a za několik minut se vrátila v džínách, šedé halence a sportovních botách. Inspektoři si

všimli několika šmouh, nejspíš od špinavého chodníku, na kterém ji kolemjdoucí našli ležet. I ve zmačkaném oblečení se ale s dívkou udála obrovská proměna. Teď už to nebyla ubrečená chudinka v neforemném županu, ale žena z masa a kostí. Velmi hezká žena, i když jí bylo sotva před pár měsíci teprve osmnáct.

V dlaních svírala odřenou kabelku a nerozhodně koukala na inspektory.

„Můžeme...“ Odmlčela se.

„Ano?“

„Můžeme se cestou zastavit v obchodě?“

„No jistě,“ přitakal Válek. „Máte asi hlad.“

„To ani ne, ale... Chci si koupit kalhotky. Ty moje zůstaly někde v tom bytě.“ Její hlas zněl tak omluvně, jak to jen šlo. Dokonce se zdálo, že se stydí za to, že je pod džínami nahá.

„Samozřejmě. Zastavíme se v nějakém obchodáku. Máte peníze?“

Kdyby řekla, že ne, nějaké by jí dal. Ale přikývla a pak všichni tři vyšli na chodbu. Dva urostlí muži mezi sebou vedli dívku a vypadali u toho jako unavení poutníci, kteří by si rádi odpočinuli, jenže přitom vědí, že je dnes čeká ještě dlouhá a únavná cesta.

6.

Po téměř hodinové anabázi dorazili zpět k budově, odkud ráno vyjeli do nemocnice. Cestou se zastavili v asijském krámku, kde si Alice koupila ty nejobyčejnější bavlněné kalhotky, zatímco Válek s Mickou se k pokladně přišourali každý s jednou šunkovou bagetou. Hlad byl ovšem jen zástupný důvod, jak tu holku nespustit z očí.

Teď tedy vystoupili z auta a vydali se po schodišti nahoru do patra. Mladší z dvojice inspektorů zůstal s dívkou v kanceláři, ten druhý se vydal seznámit s horkými novinkami svého šéfa.

„Můžu vám nabídnout kafe, Alice?“ zeptal se Micka.

Když přikývla, dal vařit vodu a přichystal tři šálky. Mlčeli. Prostor kanceláře vyplňovalo jen hučení konvice, ale oba měli pocit, že dělá až nesnesitelný rámus. Zároveň to však oba vítali, ani jeden z nich najednou nevěděl, co říkat.

Válek si mezitím nechal Kadlecem posvětit postup, na kterém se už dříve se svým partákem shodli. Všechno s dívkou sepíše, pokusí se najít pachatelův byt a v okamžiku, kdy byt jen jediná indicie potvrdí její příběh, rozeběhne se inspekční mašinerie na plné obrátky.

Micka zalil tmavé granule instantní kávy horkou vodou, a když se Válek vrátil, všichni tři se chopili hrníčků.

„Budeme se vás ptát velmi podrobně, Alice,“ nastínil Válek dívce, co ji čeká. „Možná se vám na některé otázky nebude chtít odpovídat, ale prosím, nestyďte se a mluvte

s námi otevřeně. Chápu, že jisté věci nejsou snadné, ale jde nám přece o totéž. Najít člověka, který vám ublížil. A to zvládneme jen spolu. Rozumíte?”

„Jo,“ špitla. Šálek ji hřál do dlaní a ona se najednou cítila v bezpečí.

Micka sledoval její oči, z nichž se jen jen spustit slzy. Na stole ležel balíček s papírovými ubrousky, tak jí ho podal. Položila hrnek, odtrhla uzavírací přelepku a vysmrkala se.

Válek si mezitím začal v počítači připravovat příslušný dokument. Pak se k dívce obrátil a několika větami jí vysvětlil, co bude tenhle úkon obnášet, jaká jsou její práva, co smí a co by neměla. Nakonec se ujistil, že ho pochopila, a přikývl.

„Tak fajn, začneme. Nejdřív několik věcí k vám, Alice. Bydliště, dosažené vzdělání, zaměstnání...“

Dívka odpovídala tichým, ale čím dál pevnějším hlasem. Jako by se skutečně smířila s tím, že jakékoli slovo, byť i to nejintimnější, je jen prostým shlukem písmen, které je třeba zaznamenat. Nalhávala si, že ti dva inspektoři, kteří z ní dolují odpovědi, nejsou muži, ale jen stroje za klávesnicí jiného stroje. Nic víc než jedna z periférií služebního počítače.

„Jmenuju se Alice Satoranská a narodila jsem se 21. března 2000 v Liberci...“

Slova, slova, slova. Tichá, odměřená a sterilní, tím však kupodivu bolestnější. Vyprávění o tom, co ji přimělo stopovat. O voze, který kolem ní nejdříve prosvištěl, ale zpět zastavil a couval zpátky. O sympatickém muži, který jakýmsi průkazem eliminoval nažhavenou dopravní hlídku. O pozvání na skleničku, které po chvíli váhání přijala. O vzájemných sympatiích, které vyústily ve zprvu dobrovolný sex. A nakonec i o bolesti, prosbách a pláči. Když inspektorům popisovala, jak z bytu utíkala vystrašená a bez

kalhotek, její hlas se najednou zase zlomil. Své povídání zakončila tím, jak se po probdřeném zbytku noci vzbudila v houkající sanitce.

Snažili se ji nepřerušovat. Potřebovali její autentické vzpomínky, které na sebe budou navazovat. Teprve pak přišla řada na otázky. Ptali se konkrétně a věcně, dívka se snažila odpovídat bez emocí a co nejpřesněji. Čistá práce, pomyslel si Válek, když byli se záznamem hotoví. Jestliže měl předtím obavy, že se to děvče sesype, nemohl se víc mylit.

Ukončil výslech a dokument vytiskl. V ruce držel dva hustě popsané listy a znovu je pročítal, jako by snad nevěřil tomu, že je stroj převede na papír bez chyby. Nakonec spokojeně přikývl a se záznamem odešel ke Kadlecovi.

Ten se do protokolu začel, a když ho pak odložil, jen pokrčil rameny.

„Celkem jasná záležitost. Až na to auto. To k němu není schopná říct nic bližšího?“

„Ne. Prý se v autech nevyzná. Modrý osobák, to jediné ví určitě. Popsala nějaké detaily v interiéru, ale tím skončila.“

„Tak fajn, to taky není k zahození,“ zamručel Kadlec. „Jak to vidíš dál?“

„Vezmeme ji na to místo, kde ji nabrala sanitka. Uvidíme, kam nás zavede. Od toho se odpícháme.“

„Jste si jistí, že to není ztráta času?“

Válek polkl a obrnil se trpělivostí. Jestli něco nesnášel, bylo to právě tohle grilování. Každý podobný dotaz cítil jako zbytečnou ránu pod pás.

Kadlec se do dívčiny výpovědi znovu zadíval, ale nakonec ji Válkovi podal a nechal ho odejít. Ještě ve dveřích mu však dal dobře míněnou radu, aby byli opatrní. Inspektor jen zatnul zuby a šéfovu kancelář opustil asi dvě vteřiny předtím, než vybuchl.

Už ať jsme radši zase v autě, sakra!